

LUCIA ŠLRINKOVÁ

Láska

nepozná

Čas

MARENČIN PT

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výtvorom autorkinej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a osobami je náhodná.

Táto kniha obsahuje sexuálne scény.

Tebe

Lucia Olřinkov

Láska nepozná čas

MARENČIN PT

„Nikdy nie je pravý čas ani pravé miesto pre ozajstnú lásku. Prichádza náhodne, v zlomku sekundy, v jednom blikajúcom, pulzujúcom okamihu.“

Sarah Dessen (1970)

Copyright © Lucia Oľrinková, 2025
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1095. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1397-0 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1398-7 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1399-4 (ePub)

Mladé dámy z Kúpeľného nehovorili posledné dni o ničom inom, len o tom, že sa do mesta vrátil Kristof Franczi. Dvadsaťtri-ročný, veľmi žiadaný mladík, ktorý sa po štúdiách v zahraničí vrátil na pár mesiacov domov. Jediný syn Antona Francziho, úspešného podnikateľa, na ktorého si robilo záľusk mnoho mladých dievčat z nášho malého mesta. Meno Franczi v blízkom okolí čosi znamenalo. Ja som rodinu Francziovcov poznala od detstva, pretože môj otec a Anton boli jeden čas obchodní partneri a dodnes sú dobrí priatelia, no s Kristofom som príliš do kontaktu neprichádzala. Bol medzi nami viac ako šesťročný vekový rozdiel, čiže kým on bol šesťnásťročný pubertiak, ja som sa ešte hrala s bábikami Barbie.

Kristof Franczi nebol ten typický fešák s dokonalými črtami tváre, z ktorých dievčatá išli do kolien... to nie... ale mal neskutočnú charizmu. Charizmu, ktorá vás hneď po tom, čo vstúpil do miestnosti, oplieskala o zem. Baby sa červenali už len keď im venoval letmý pohľad. Teraz by ste si možno pomysleli: *Aha to je ten typ, čo strieda dievčatá ako na bežiacom páse...* Pravda je však taká, že vidieť mladého pána Francziho v dámskej spoločnosti bolo veľmi výnimočné. Dokonca padali aj také názory, že miestny boháč je gay. Ja som vedela, že sú to len výmysly jeho neprajníkov a že sa iba snaží chrániť si svoje súkromie.

Naše stretnutie po toľkých rokoch bolo úplne spontánne. Obaja, bez toho, že by sme o tom vedeli, sme sa ocitli na oslavách založenia Kúpeľného. Konkrétne sme na seba narazili vo vínnom stánku, kde sme mali ponúkať víno obyvateľom nášho mesta. Dohodli to naši rodičia, a keď sa tak nad tým zamyslím, možno to nebolo až také spontánne.

Náhlila som sa pešou zónou, miestami som sa predierala cez zhluky ľudí, ktorí prišli na oslavy do centra mesta. Obávala som sa, že budem meškať. Neznášala som, keď som niekam prišla čo i len o minútu neskôr.

„Dobrý deň, prepáčte. Už som tu. Fu,“ hlasno som si odfúkla, keď som rýchlo skontrolovala čas na hodinkách a s úľavou som zistila, že som nemeškala ani minútu. Zložila som si ruksak z pleca a šupla ho pod pult.

„Anina?“ ozvalo sa mi za chrbtom.

„Áno?“ otočila som sa za hlasom a na chvíľu zmeravela. Kúsok odo mňa stál Kristof a vyvaloval na mňa oči.

„Páni, ty si ale vyrástla. Ja... ja... ty...“ vyzeral byť v pomykove.

„Ja a ty budeme dnes ponúkať víno?“ spýtala som sa s úsmevom. Zasmial sa a akoby zahanbene sklopil zrak.

„Áno... prepáč... zostal som úplne zaskočený, aká krásna slečna z teba vyrástla. Chcem povedať, že ti to veľmi pristane,“ prebehol očami po mojej tvári a trochu zvažnel. Musela som uhnúť pohľadom. Jeho oči mali farbu rozbúreného mora a tá jeho povestná charizma, zdá sa, účinkovala aj na mňa.

„Ďakujem,“ založila som si prameň vlasov za ucho a nervózne som si obzerala stánok.

„Dostal si inštrukcie, čo a ako máme robiť?“

„Áno, máme tu osem druhov vína, ktoré budeme nalievať. Keď po štyroch hodinách skončíme, prídu nás vystriedať ďalší ľudia a budú ponúkať vína od iných vinárov. Takto chcú docieľiť, aby sa počas trojdňových osláv odprezentovalo viac miestnych producentov. Poháre máme tu,“ ukázal pod pult, kde bolo množstvo skla.

„Podávať budeme asi takto,“ vzal pohár a nalial do neho trochu vína.

„Dobre,“ prikývla som.

„Nalepil som sem také ťaháčky, aby sme vedeli, ktorú fľašu hneď vziať, keď si niekto vypýta konkrétny druh,“ ukázal na papieričky nalepené na obruse za vystavenými fľašami.

„To je chytré,“ uznala som.

„Ak by si chcel niekto kúpiť fľašu, tu vzadu v prepravkách ich máme. Cena je jednotná.“

Postupne začali k stánku dochádzať ľudia, centrum mesta sa s pribúdajúcim časom zaplňalo viac a viac. Tri hodiny vkuse sme mali plno. Nestíhali sme nalievať. A niečo sa aj predalo. Kristof sa snažil viackrát začať nejaký rozhovor, ale vždy nás vyrušili smädní obyvatelia Kúpeľného.

„Podáš mi, prosím, otvárač na víno?“ povedala som mu hlasno a medzitým som ponalievala do štyroch pohárov. On tiež práve obsluhoval. „Áno, pane, hneď to bude,“ odvetila som nedočkavému chlapovi.

„Páči sa, Anina,“ podával mi otvárač, ktorý som videla len periférne. Snažila som sa odpovedať na otázky ďalšiemu mužovi, načiahla som sa poň, hoci som hľadela inam a snažila sa ho našmátrať. Miesto neho som siahla Kristofovi na zápästie a pri opakovanom pokuse sme sa dotkli prstami. Krátko sme na seba pozreli. Schmatla som otvárač a rýchlo sa mi podarilo otvoriť netrpezlivému zákazníkovi fľašu zakúpeného vína. Cítila som, ako mi zahoreli z tých našich letmých dotykov líca. Dúfala som, že si to nevšimne. Po štyroch hodinách nás prišli vystriedať dvaja muži, členovia miestneho vinárskeho spolku.

„Aký máš plán?“ spýtal sa Kristof, keď sme sa chystali na odchod. „Budeš pokračovať na oslavách?“

„Nie. Idem domov. Na môj vkus je tu až príliš veľa ľudí. Pôjdem sa sem pozrieť asi zajtra poobede aj s rodičmi.“

„Fajn, tak ťa odprevadím,“ džentlmensky ukázal rukou pred seba, čím mi dal najavo, aby som šla prvá. Predrali sme sa cez preplnené námestie a cez park sme zamierili ku mne domov.

„Čiže teraz končíš druhý ročník?“ pýtal sa so záujmom.

„Áno.“

„A kam chceš ísť ďalej?“

„Rozmýšľala som nad históriou,“ odvetila som úprimne.

„To je super. História vždy lákala aj mňa.“

„A čo si študoval na Oxforde?“ spýtala som sa, hoci som vedela, že to malo čosi spoločné s manažmentom.

„Ekonomiu a manažment,“ vzdychol si.

„Baví ťa to?“

„Ale hej.“

„Nevravíš to príliš presvedčivo,“ zastala som a pochybovačne som sa zatvárala.

„Nie je to úplne moja šálka kávy, ale chápem otca, že chce, aby som raz pokračoval v tom, čo začal. A je dobré, že budem mať tento smer vyštudovaný.“

Obdivne som si ho premerala. Všimol si to. „Tak... ďakujem za odprevadenie.“

„Rado sa stalo, Anina... A rád som ťa po rokoch videl.“

„Ja teba tiež. Maj sa,“ usmiala som sa a stratila som sa za bránou nášho domu.

Školský rok sa už blížil ku koncu. Známkový bol konečne uzavretý a ja som si opäť vydýchla, keď som zistila, že aj tento rok budem vyznamenaná. V nedeľu sa konal v Kúpeľnom dobový piknik. Naša rodina sa tohto príjemného podujatia zúčastňovala každý rok. Obyvatelia vybrali zo skríň tematické oblečenie, zobrali piknikové koše, lehátka, deky a strávili príjemné popoludnie na lúke na okraji mesta. Po celý čas hrala jazzová kapela, otvorené boli dva stánky, kde si mohli zakúpiť osviežujúce limonády, pre dospelých boli k dispozícii aj alkoholické nápoje. Ležala som na deke a čítala knihu. Nadia stále ťukala do mobilu, s niekým si písala. Po chvíľke povedala, že sa ide prejsť. Myslím, že išla za chlapcom, ktorý sa jej páčil a stále mi o ňom básnila. Mama s otcom stáli obďaleč a zhovárali sa so známymi. V chládku pod vrbou, kde som ležala, bolo veľmi príjemne. Po chvíľke som vysmädla a rozhodla som sa ísť do stánku po niečo vychladené. Predo mnou stáli dve ženy, ktoré si kupovali drinky a príliš hlasno sa rehotali. Jedna sa neustále obzerala za seba, prehadzovala si vlasy a zvlášťne špúlila pery – zjavne chcela na niekoho zapôsobiť. Správali sa veľmi neprirodzene. Nakoniec si vzali drinky a ešte niekoľkokrát šibli očkom po chalanovi, ktorý sedel na konci baru. Mal slnečné okuliare a pozeral pred seba.

Až keď sa otočil mojím smerom, spoznala som ho. Bol to Kristof. Hneď som pochopila, prečo sa tak dámy predou mnou snažili upútať na seba pozornosť. Ako ma zazrel, spozornel, potom rýchlo vstal a podišiel ku mne.

„Anina, ahoj!“ zložil si okuliare a milo sa usmial. „Nevedel som, že budeš na pikniku.“

„Sme tu všetci – myslím moji rodičia aj Nadia. Chodíme sem každý rok.“

„Ja som na tejto akcii prvýkrát, keď je človek niekoľko rokov v zahraničí, ani nevie, že sa tu podobné udalosti dejú.“

„To áno,“ prikývla som a pozrela na barmana.

„Na čo ťa môžem pozvať?“

„No... iba som si chcela kúpiť grepový džús.“

„Grepový džús, prosím, a ešte jeden radler,“ oznámil barmanovi a hodil mu na pult bankovku.

„Si tu sám?“

„Prišiel som s otcom, ale pravdupovediac, už som ho vyše hodiny nevidel. Určite tu stretol množstvo známych a debatuje s nimi.“

„Ak chceš, môžeš sa pridať k nám,“ navrhla som a samu ma to prekvapilo. Neviem, čo mi to napadlo... Asi mi ho prišlo trochu ľúto, keď tu sedel tak sám.

„Rád, ďakujem,“ súhlasil bez váhania. Vzali sme si nápoje a odišli na deku. Vyzul si poltopánky aj ponožky a sadol si vedľa mňa. Až teraz som si uvedomila, ako ma jeho prítomnosť znervózňuje. Skúmavo si ma prezeral a keď som uhla pohľadom, vzal do rúk knihu a spýtal sa: „Čo dobré čítaš?“

„Dámu s kaméliami.“

„Hm... klasika. Máš rada romantické príbehy?“ zapozeral sa mi zvláštne do očí.

Mykla som plecami. „Celkom áno.“ Čo celkom? Zbožňovala som romantické knihy. V poslednej dobe som ani iné nečítala.

Otvoril knihu tam, kde som mala záložku, a nahlas prečítal: „Po prvýkrát som ju videl na Burzovom námestí. Spomienka na ten zjav, lebo to bol naozaj zjav, neschádzala mi z umu.“

Keby mi bol niekto povedal: „Dnes večer budete túto ženu mať a zajtra vás zabijú,“ bol by som súhlasil...”

Tajomne sa usmial.

„Rozprávka, však?” spýtala som sa.

„To som nepovedal.”

„Myslíš, že je možné, aby sa niekto dokázal do druhého zamilovať len tým, že ho uvidí?”

„Myslíš lásku na prvý pohľad?”

Prikývla som.

Skúmavo sa na mňa zahľadel, až mi naskákali príjemné zimomriavky. Potom s vážnou tvárou odvetil: „Myslím, že je to možné.”

„Ahoj, Kristof! Aj ty si si prišiel užiť piknik?” vyrušila nás Nadia, keď sa po dlhej dobe vrátila naspäť.

„Nadia, ahoj! Áno, dotiahol ma sem otec, ale kamsi sa mi stratil. Anina sa ma ujala.”

Nadia zdvihla obočie a podozrievavo na mňa pozrela. Uhla som pohľadom a nervózne som si prehrabla vlasy.

„Len bacha, už ste pod drobnohľadom niektorých návštevníkov,” povedala pošepky a mne okamžite zahoreli líca. Obzrela som sa a skutočne – niektorí na nás hľadeli, iní si popritom aj čosi šepkali. *Mladý pán Franczi na pikniku s dievčatami Kolawskými*. Bola by z toho aj dobrá titulka v miestnych novinách.

„Zabudol som, že si tu musím dávať pozor aj na to, na koho pozriem či ku komu si prisadnem...”

„Žiaľ, v tvojom prípade je to znásobené. Vieš, koľko spolužiačok chcelo, aby som im dala tvoje telefónne číslo, keď sa dopyčuli, že sa na pár mesiacov vraciaš naspäť?”

„Dúfam, že si sa nedala obmäkčiť,” zľaknuto na ňu pozrel.

„Nie, čo si? To by som neurobila,” uistila ho Nadia.

„Kristof! Drahý, rada ťa vidím! Je tu aj otec?” dorútila sa k nám mama a s otvorenou náručou privítala Kristofa.

„Bozkávam, pani Kolawská. Áno, niekde by tu mal byť aj otec.”

„Oh, Kristof, vyzeráš veľmi dobre. Neverím, že je už z teba dospelý muž. Ako bolo na štúdiách?” vyzvedala.

Porozprával nám o tom, ako študoval v Anglicku, v Oxforde.

Neskôr sa k nám pridal aj otec a aj pán Franczi starší. Spomínali na staré dobré časy, keď sme ešte boli deti a pravidelne sme sa navštevovali. Kristof vraj robieval Nadii zle – vždy ju ťahal za vrkoče. A keď raz boli naše rodiny spolu na púti, sotil ju do veľkej mláky ešte kým sme stáli na parkovisku a jej nové ružové šaty s volánmi boli celé od blata. Veľmi plakala a nakoniec musela púť dokončiť v šedých teplákoch, ktoré mama vyhrabala kdesi v kufri auta. Rehotali sa na tom a Kristof sa jej teraz niekoľkokrát ospravedlnil.

V Kúpeľnom to žilo. Týždeň po dobovom pikniku sa konali cyri-lo-metodské slávnosti. Dvaja vierozvestcovia boli patrónmi nášho mesta a každý rok, v prvej polovici júla, sa konalo čosi ako hody. Na námestie sa dovalili kolotoče, stánky, v neďalekom parku bol počas víkendu bohatý program. Vrcholom týchto osláv bola veľká zábava, ktorá sa konala asi dva kilometre od Kúpeľného, pri starej poľovníckej chate. Bolo to v hájiku, kde bol vybetónovaný tanečný parket, malé pódium pre kapelu a množstvo stolov a lavíc pre návštevníkov. Pre domácich aj cezpoľných to bola veľmi obľúbená akcia. Od skorého večera až do rána sa oslavovalo, tancovalo a popíjalo. Naša rodina sa aj tento rok zúčastnila tohto veselého podujatia. Stretla som tam niekoľko spolužiakov a deciek z našej školy. A samozrejme nechýbal ani Anton Franczi so svojim synom. Anton bol štedrým sponzorom miestneho poľovníckeho spolku, preto bol na tejto akcii vždy vítaný. Očkom som sem-tam zabehla ku Kristofovi, ktorý sa až do polnoci držal pri svojom otcovi, zoznamoval sa s dôležitými ľuďmi a bol účastný všetkých debát. Ja som sa najprv zabávala so svojimi spolužiakmi. Julo, ktorý bol odo mňa o rok starší, ma zvrátil na parkete vyše pol hodiny. Mal už celkom slušne pozitívne, tancoval ako blázon, chvíľami som sa bála, že spadneme na zem. Potil sa ako dostihový kôň, pot mu prskal z hlavy na všetky strany. Nevládala som s dychom a bola som veľmi vďačná kapele, že vyhlásila tanečnú prestávku. S vyplazeným jazykom som prišla k stolu a hľadala, čoho by som sa mohla napiť. Julo mi podal plastový pohárik. „Je to džús, daj si!“ kričal na mňa, akoby som bola hluchá. Asi nepostrehol, že hudba začala hrať

omnoho tichšie. Vzala som pohár a obrátila ho do seba. Trochu ma striaslo. „Čo to bolo? Chutilo to zvláštne.“

„Džús s vodkou,“ zarehotal sa hlasno a drgol laktom do Emila, svojho spolužiaka, na čom sa aj on zasmial.

„S vodkou? Šibe ti? Ja nemôžem piť alkohol!“ začala som na neho sprudka.

„Poko, bejby, aspoň sa trochu uvoľniš. Neboj, tvoji starí si nič nevšimnú, aj tak sú celý čas tam s ostatnými,“ hovoril s výsmechom a objal ma okolo ramien svojou spotenou rukou. Chcela som sa mu vymaniť, ale nepustil ma.

„Daj mi pokoj,“ osopila som sa na neho naštvane, no stále ma držal.

„Daj tú labu preč, nepočul si?“ ozvalo sa nám za chrbtom. Julo sa otočil a keď zbadal, komu patrí hlas, ihneď dal zo mňa ruku dole.

„V pohode, len sa bavíme,“ povedal obranne a o krok cúvol.

„Nemal som ten pocit,“ pristúpil ku mne Kristof a chladne hľadel na chalanov.

„Pod', ideme radšej k baru,“ zahlásil Emil a stiahol Jula so sebou.

„Si v poriadku?“ starostlivo si ma obzeral. Pokrútila som hlavou.

„Vypila som vodku a začína mi byť zvláštne. Teda chcela som džús, ale ten idiot mi dal vypiť džús s vodkou... Ešte nikdy som alkohol nepila. Naši ma dorazia, keď zistia, že...“ rozprávala som veľa, až ma Kristof zastavil.

„Poko, ak tam bola iba jedna vodka, nemuselo by ti nič byť. Viem, čo ti pomôže dostať z tela alkohol...“

„Čo také?“

„Jedna rýchla polka,“ povedal, keď začala kapela opäť hrať. „Smiem prosiť?“ podal mi ruku. Ihneď sa mi rozbúchalo srdce. Bez váhania som prikývla a on ma vytiahol na parket. Po niekoľkých rezkých polkách, keď som už nevládala s dychom, zahrala kapela sladák. Kristof sa odo mňa odtiahol a s krátkym: „Prepáč,“ vytiahol z vrečka látkovú vreckovku a poutieral si spotené čelo. Potom ku

mne opäť pristúpil, vzal ma do náručia a začal sa so mnou hýbať v pomalom rytme hudby. Pritiahol si ma k sebe úplne blízko a neustále si ma obzeral. Uhýbala som očami. Zrak sa mi zastavil na jeho krku a na rozopnutom gombíku jeho košele. Do nosa sa mi dostala príjemná mužská vôňa.

„Nádherne ti voňajú vlasy,“ povedal zastretým hlasom. Na jeho kompliment som nevedela reagovať, iba som sa hanblivo usmiala. Pieseň skončila a my sme si šli sadnúť. No bola by som ochotná s ním tancovať až do rána, tak veľmi sa mi v jeho náručí páčilo.

Chvíľu na to za nami prišli moji rodičia. Kristof s nimi prehodil pár viet a mne sa na plné ústa zívlo. Aby nie, bolo už pol tretej ráno.

„Anina, zlatko, si unavená?“ spýtala sa starostlivo mama.

„Celkom áno.“

„Najbližší autobus pôjde až o štvrtej... alebo poviem otcovi, nech ťa ide odprevadiť.“ Do Kúpeľného to boli dva kilometre po poľnej ceste okolo vinogradov.

„Nie, mami, veď sa dobre bavíte. Vydržím do štvrtej.“

„Pani Kolawská, rád odprevadím Aninu domov. Tiež som už unavený. Ak by vám to neprekážalo, pôjdem s ňou,“ navrhol Kristof.

„Skutočne, Kristof? Ja s tým nemám problém. Anina, pôjdeš s Kristofom?“

„Áno, mami, prečo nie?“ súhlasila som.

„V poriadku. Až prídeš domov, napíš mi. Ďakujem, Kristof,“ usmiala sa a odišla za otcom.

„Môžeme?“ pozrel na mňa. Prikývla som, obliekla som si sveter a odišli sme zo zábavy. Kráčali sme v tichu po poľnej ceste osvetlenej mesačným svetom. Z diaľky bolo počuť, ako kapela začala hrať skladbu *Hotel California* od Eagles. Moju obľúbenú.

„On a dark desert highway, cool wind in my hair. Warm smell of colitas, rising up through the air. Up ahead in the distance, I saw shimmering light,“ začala som si nahlas pospevovať. Kristof sa usmial. Pozrela som na neho a s výkrikom som takmer tresla na zem. Silno som zakopla. V palci na nohe som zacítila ostrú bolesť.

„Si v poriadku?“ chytil ma.

„Zakopla som, au,“ povedala som priškrteným hlasom.

„Veľmi to bolí?“

„Myslím, že budem mať modrý necht na palci, ale prežijem to.“

„Radšej sa ma chyt,“ vzal ma za ruku a preplietol si so mnou prsty. Prekvapene som na neho pozrela a aj keď bola tma, všimol si to. „Môžem?“ spýtal sa a zdvihol naše ruky.

„Áno,“ šepala som nespoko. Jeho dotyk bol príjemne teplý. Uživala som si každý meter našej chôdze. Rozprávali sme sa o škole. Vravrel mi, že je veľmi rád, že toto leto trávi v Kúpeľnom. Nechcela som, aby naša cesta domov zakrátko skončila. Bolo to ako v nejakom dievčenskom románe. Prišli sme na koniec vinohradov a pod nami sa v doline rozprestieralo Kúpeľné. Všade rozvoniavalo dozrievajúce obilie a pokosená tráva. Nebo bolo posiate hviezdami.

„Páni, to je nádhera,“ hlesla som, keď som pozrela hore.

„Poznáš hviezdy?“ spýtal sa.

„Nie. Jediné, čo dokážem nájsť, je Veľký voz,“ zasmiala som sa.

„Ani Márnivú kráľovnú?“

„Koho?“

„Cassiopeiu. Ak budeš od Veľkého voza popri Polárke pokračovať ďalej, v rovnakej vzdialenosti za ňou prídeš ku skupinke hviezd. Z nich vyčítaš písmeno W. To je ona, Cassiopeia,“ stál blízko pri mne a ukazoval na oblohu. Sústredene som sledovala, kam ukazuje, a nakoniec som ju našla.

„Vidím ju!“ zvolala som natešene a ani som si nevšimla, že Kristof zrazu stál oproti mne. Z jeho blízkosti mi naskákala husia koža. Naprázdno som preglgla a nervózne som si oblizla pery. Hľadel na ne. Chytil ma za boky, pritiahol si ma k sebe a naše pery sa spojili. Žalúdok mi urobil kotrmelec a srdce sa mi ako na povel rozbúchalo. Krátko sa odtiahol a následne ma znovu pobožkal. Naliehavejšie. Hladil ma po vlasoch a zrazu som v ústach zacítila špičku jeho jazyka. Opätovala som mu to. Ešte nikdy som sa s nikým nebozkávala a teraz som zažívala lavínu pocitov. Boli pre mňa nové, nevedela som, či je v poriadku prežívať tak obrovské

vzrušenie. Každý jeho bozk som pocítila až v podbrušku. Zachvela som sa a z úst mi unikol tichý ston. Odtiahol sa, tvár mi vzal do dlaní a palcom mi prechádzal najprv po líci, potom po perách. Cítila som, ako mi horí tvár.

„Si nádherné dievča, Anina. Veľmi sa mi páčiš,“ povedal zastretým hlasom a vyhládal môj pohľad.

„Aj... aj ty sa mi páčiš,“ šepla som. Usmial sa a zapozeral sa hladne na moje pery. Opäť ma pobozkal. Potom ma vzal za ruku a viedol k lavičke, ktorá stála na okraji vinogradov. Sadli sme si.

„Úplne si mi pomotala hlavu. Odkedy sme boli spolu rozlievať víno, neviem ťa z nej dostať. Si to najkrajšie dievča, aké som kedy videl.“

Boli jeho lichôtky prehnané? Áno. Prišli mi v tom momente prehnané? Nie. Verila som mu každé slovo a ich silu znásobovalo to, že mi ich nehovoril len tak niekto, ale sám Kristof Franczi. Chalan, za ktorým bláznili hádam všetky slobodné aj zadané dievčatá z Kúpeľného.

Prisadol si blízko ku mne a opäť pritlačil svoje pery na moje. Teraz bol už odvážnejší, jeho bozky nástojčivejšie. Hladil ma po tvári, prešiel mi po krku až na rameno. Potom cez boky až na stehno a následne rukou zabľúdil až k slabinám. A toto bolo pre mňa cez čiaru. Zhrozene som ho od seba odtlačila.

„Čo to robíš?!“ ozvala som sa pohoršene. „Čo si to dovoľuješ?!“ opäť som do neho strčila a chvatne som sa postavila.

„Anina,“ chcel niečo povedať, ale nedala som mu možnosť.

„Myslíš, že ma tu budeš kŕmiť sladkými rečičkami a ja ti dovoľím, aby si mi vliezol až do nohavičiek?! Čo si o sebe myslíš, Franczi?!“

Videla som, ako mu poskočil ohryzok. Zdrapla som svoj sveter a nahnevane kráčala preč. Pobehol za mnou.

„Anina, počkaj! Prepáč!“

„Neprepáčim!“ urazene som mu odvrkla. „Všetkým vám ide iba o jedno. A nechod' za mnou! Domov trafím aj sama!“ Mala som to už len kúsok. Bola som taká našťvaná a sklamaná, že som ho nechcela ani vidieť.

Pribehla som domov, vyzliekla som si šaty a namosúrene som ich hodila o zem. Len v spodnej bielizni som si ľahla do postele. Napísala som mame, že som doma a odložila som telefón na nočný stolík. Hľadela som do stropu, v myšlienkach som sa vracala k mojim prvým bozkom v živote. Pri spomienke na Kristofove pery mi telom prešlo príjemné mrazenie. *Prečo to musel pokaziť? To si naozaj myslel, že mu dovoľím zájsť až tak ďaleko? Hneď na prvýkrát? Čo si vôbec o mne myslí?* Otočila som sa na bok, prikryla som sa chladivou saténovou prikrývkou a zakrátko som zaspala.

Zobudila som sa o pár hodín na to, ako niekto otvoril dvere na mojej izbe. Bola to Nadia.

„Ahoj, spíš?“ zašepkala.

„Už nie,“ zotrela som si slinu z líca. Pricupitala ku mne a klakla si k mojej posteli.

„Vraj ťa domov odprevadil Kristof...“ nadhodila a v očiach sa jej objavili iskričky zvedavosti.

Prikývla som a sklopila zrak.

„A...?“

„A... a bolo to úžasné, romantické... bozkávali sme sa,“ posledné slová som povedala pošecky.

„Panebože,“ zachichotala sa a ústa si prekryla dlaňou. „Takže pán Franczi je celý hin z Aniny. Kto by to bol povedal? Ja som si inak všimla už na tom pikniku, ako na tebe visel očami.“

„Ale celé to pokazil,“ zakončila som namosúrene.

„Čo sa stalo?“

„Nevie sa správať. Začal ma obchytávať. Pri prvom bozku sa to rozhodne nehodí,“ pridala som vyčítavý tón.

„To teda nie, najmä ak si ešte v týchto veciach neskúsená. Kam sa ponáhlal?“ dávala mi za pravdu.

„Neviem, ale poslala som ho kadeľahšie. Hnevá ma, že sa takto zachoval. Mohlo to byť dokonalé, ale bojím sa, že ma chcel iba využiť.“

„Dobre si urobila... nech si o sebe nemyslí. Som z neho sklamaná, nečakala som, že takto zareaguje. Dokonalý pán Franczi zrejme nie je až taký dokonalý. Mama to vie?“

„Blázníš? Samozrejme, že nie! Nechcem, aby niečo vedela.“

„Dobre.“

Po tom, čo sme sa s Nadiou porozprávali, som vbehla do sprchy a spomenula si, ako mi Kristof pri tanci vravel, že mi krásne voňajú vlasy. Vzala som môj obľúbený šampón s vôňou maliny a mäty a dva razy si ním umyla vlasy. Keď som vyšla zo sprchy, čakala ma mama a tajomne sa usmievala.

„Čo je, mami?“

„V záhrade ťa čaká Kristof aj s kyticou kvetov.“

Úsmev mi zmizol z tváre. Na jednej strane som ho chcela poslať preč, ale potom by mama zistila, že sa medzi nami niečo stalo, a to som nechcela. Na druhej strane som ho aj napriek všetkému zatúžila vidieť. Hneď som si dala dolu turban z uteráka, v ktorom som mala zabalené vlasy, narýchlo som si prečesala ešte vlhké pramene a šla som za ním.

Nervózne prešľapoval z miesta na miesto, v rukách stískal kyticu. Keď ma zbadal, previnilo na mňa pozrel.

„Ahoj, Anina,“ povedal potichu a naprázdno preglol.

„Čau,“ odvetila som a tvárila sa urazene.

„Chcem sa ti ospravedlniť za to, ako som sa správal vo vinohradoch. Bolo to absolútne nevhodné a veľmi ma to mrzí. Ja... prestal som sa ovládať. Prepáč mi. Ehm... tie sú pre teba,“ podal mi kyticu kvetov.

„Vďaka,“ hlesla som.

„Mládež, nedáte si limonádu?“ vyrušila nás mama.

„Rád,“ usmial sa Kristof a svoj pohľad opäť upriamil na mňa.

„Mami, dáš ich, prosím, do vázy?“ podala som jej kvety.

„Samozrejme... tie sú krásne,“ sprisahanecky pozrela na Kristofa a odišla do domu.

„Ideme sa prejsť do záhrady?“ navrhla som, pretože som nechcela, aby nás mama opäť vyrušila, tentokrát s limonádou.

Prikývol. Kráčali sme až na koniec pozemku a mlčali sme. Nevedela som, čo mu mám povedať, vlastne ani ako začať. Keď sme dorazili celkom dozadu, zastavila som a spýtavo som na neho pozrela.

„Anina, mrzí ma dnešné ráno. Veľmi ma to mrzí. Nerád by som, aby kvôli tejto chybe skončilo to krásne, čo sa začalo medzi nami rodiť,“ priblížil sa a chytil ma za ruku.

„Stále platí, čo som ti povedal po ceste domov. Veľmi sa mi páčiš. Neustále musím na teba myslieť.“

Žalúdok mi skrúcala príjemná nervozita. Prikývla som: „Dobre. Ospravedlnenie prijímam.“

Odláhlo mu. Bolo mu to vidieť v tvári. Priblížil sa ešte viac.

„Ďakujem,“ hlesol, vzal mi ruku a pobožkal ma na prsty. V jeho blízkosti som sa chvela. Nos mi poštekľila príjemná vôňa jeho parfumu.

„Si nádherná,“ šepol a opatrne ma pobožkal. Jeho pery boli mäkké, pomaly a starostlivo skúmali moje ústa. Vychutnával si ma ako tú najjemnejšiu čokoládu. Na okamih pre mňa neexistovalo nič iné.

„Oh, bože, Anina,“ zašveľil, keď sa odtiahol.

„Kristof... ja... ty si asi myslíš, že...“ Nevedela som, ako mu mám povedať, že s chlapcami nemám ešte žiadne skúsenosti. Bola som v rozpakoch a tvár mi horela.

„Skrátka, ja som ešte nemala žiadneho chlapca. Ty si prvý, s ktorým som sa bozkávala,“ dostala som konečne zo seba.

„Rozumiem,“ láskavo sa usmial a pohladil ma po líci. „A budem to rešpektovať. Nebudem na teba tlačiť.“

„Takže... teraz spolu chodíme?“ spýtala som sa s neskrývaným nadšením.

„Áno... chodíme,“ prikývol.

Kristof

„Takže spolu chodíme?“ Vybavoval som si dnešný rozhovor s Aninou. Keď som sa vracal na pár mesiacov do Kúpeľného, vôbec som nemal v pláne viazať sa, začínať nejaký vzťah. Ale stretnutie s Aninou ma prekvapilo. Naposledy som ju videl asi pred piatimi rokmi. To bola ešte decko. Ale teraz... teraz to bola mladá, krásna

dáma. Slušná a tak nevinná. Vedel som, že nemala žiadneho chalana. Bolo mi to jasné z jej nesmelého prejavu. Cítil som, ako sa pri bozku vo vinohradoch chvela, a to, že mi dala za moju drzosť po prstoch, vo mne vyvolalo ešte väčšiu túžbu po tomto dievčati.

Nečakal som, že mi ani nie sedemnásťročné dievča tak pomotá hlavu. Neustále na ňu musím myslieť. Vybavujem si jej milý úsmev, blondčavé vlnité vlasy, ktoré jej sem-tam neposlušne padajú do tváre, a ich krásnu ovocnú vôňu. A oči... svetlomodré oči, do ktorých som sa tak rád díval. Uvedomoval som si, že o dva mesiace odlietam opäť na štúdiá, tentokrát do Ameriky. Keby som bol stále na Oxforde, mohol by som za ňou chodiť častejšie. Z Ameriky takú možnosť mať nebudem. Musím ju na to upozorniť. Náš začínajúci vzťah bude vystavený skúške. Rozhodne by som ju nechcel raniť alebo nejako sklamať. Zajtra sa máme stretnúť a musíme sa porozprávať o všetkom, čo nás čaká.

Anina

Nevedela som sa dočkať, kedy príde domov Nadia a poviem jej všetko o Kristofovej návšteve.

Ležala som na posteli a myslou som sa vracala k našim bozkom. Prechádzala som si prstami po perách a zasnívane hľadela do stropu. Čakala som na chvíľu, keď sa opäť stretne. Tak veľmi sa mi páčil. Náhle ktosi zaklopal na dvere, a keď som započula za nimi Nadiin hlas, vystrelila som z postele a vtiahla ju do izby.

So všetkým som sa jej zverila. Ona sa len usmievala a krútila hlavou.

„Ja neverím! Moja malá Anina chodí s Kristofom!“ neskrývala nadšenie. „Polovica báb z Kúpeľného ťa bude neznášať a prasknú od závidosti!“

„To hej,“ dala som jej za pravdu. „Kristof odchádza koncom leta opäť na štúdiá,“ zvažovala som.

„Viem, ale aj vzťahy na diaľku dokážu fungovať,“ ubezpečovala ma.

„V to dúfam. Som z neho úplne paf,“ priznala som s červeňou v tvári.

Na ďalší deň som sa mala stretnúť s Kristofom. Myslela som, že len naskočím k nemu do auta a odfrčíme niekam preč, ale Kristof išiel za mojimi rodičmi a džentlmensky ma vypýtal von. Povedal im, kam ideme a kedy sa asi vrátíme. Nebála som sa, že by s tým mohli mať problém – poznali ho od malička a vedeli, že je dobre vychovaný.

„Tak veľmi som sa na teba tešil, srdiečko,“ povedal, keď sme už sedeli v aute a preplietol si so mnou prsty. Cítila som sa ako v siedmom nebi a išla by som s ním až na koniec sveta, ak by chcel.

Prešli sme Kúpeľné aj susedné mesto a zastali sme pri jazere. Bol tam božský klud. Nevideli sme ani človečika. Kristof vzal z kufra auta deku, chvíľu sme kráčali pešo a potom našiel malú zátoku. Rozložil deku a z ruksaku vybral grepový džús a nejaké ovocie.

„Máš rada grepový, však?“ spýtal sa, kým som ho pozorovala, ako vybaľuje veci.

Prikývla som. Bola som hrozne nervózna, no zároveň som sa aj veľmi tešila. Načiahol sa za mnou a stiahol ma k sebe do náručia.

„Tejto chvíle som sa nevedel dočkať,“ šepol mi blízko tváre a špičkou nosa mi prešiel po líci.

Zachvela som sa a na okamih zabudla dýchať.

Vyhľadal moje pery a nežne ma pobožkal. Krátko sa odtiahol a spokojne sa usmial. Prezeral si moju tvár ako svätý obrázok. Nevedela som, ako reagovať. Odvážila som sa ho pobožkať. Chuť jeho pier bola návyková. Chcela som, aby ma božkával, aby neprestával. Cítila som sa ako hlavná hrdinka jedného z romantických príbehov, ktoré som posledný rok tak s obľubou čítala. Osmelila som sa, pritlačila som svoje pery na jeho a ponúkla mu jazyk. Vošla som mu prstami do vlasov a obkročmo si naňho sadla, čím som si vyslúžila jeho hlasný ston. Vôbec som neriešila, že sa mi vyhrnuli šaty vysoko nad stehná a Kristof to okamžite využil a prechádzal mi po nich až smerom k bedrám. Jeho dotyky mi zanechávali na pokožke horúcu stopu.

„Oh, Bože, Anina,“ vzdychol, nadvihol ma a položil na deku ako vzácny poklad. Láskal mi krk perami a zo mňa vyšlo niekoľko nekontrolovateľných vzdychov. Vrátil sa k mojim ústam a pritlačil sa na mňa celým telom. Zacítila som jeho vzrušenie a trochu ma to vyľakalo.

„Kristof!“ zvolala som zadychčane a trochu ho od seba odtlačila.

Pochopil. Rýchlo sa zo mňa zosunul nižšie, aby som jeho erekciu necítila.

„Prepáč,“ šepol mi blízko úst.

„Panebože, rozum mi úplne vypovedal poslušnosť,“ priznala som trochu zdesene. Prekvapilo ma, že som dokázala zújsť tak ďaleko... A kam by som až pri ňom bola schopná zújsť.

„Mne tiež, ospravedlňujem sa. Ja som tu ten, čo by mal mať rozum, ale... prekvapila si ma.“

„Ty mi prepáč,“ pozrela som na neho previnilo.

Ľahol si vedľa mňa, podoprel si hlavu rukou a pohladil ma po líci.

„Kam by to až zašlo, keby som to nestopla?“ spýtala som sa. Bola som zvedavá, chcela som vedieť, či by dokázal využiť to, že som opantaná vzrušením vôbec nerozmýšľala.

„Myslíš, či by to došlo až k milovaniu?“

Prikývla som a tvár mi pokryl rumenec.

„Nie,“ odvetil rozhodne.

„Prečo?“

„No tak, po prvé, to by som tvojim rodičom neurobil a tebe tiež nie. Anina, dnes je to naše prvé oficiálne rande a po druhé – ak by malo prísť medzi nami k prvému milovaniu, určite by to nebolo na deke pri jazere. Bolo by to tvoje „po prvé“. Chcel by som, aby to bolo na nejakom krásnom mieste, kde budeme mať absolútne súkromie a hlavne pohodlie,“ potľapkal deku položenú na tvrdej zemi.

Jeho odpoveď bola pre mňa absolútne uspokojivá.

„Kedy bolo tvoje „po prvé“?“ vypadlo zo mňa nečakane.

Prekvapene na mňa pozrel. „Ehm... chceš to naozaj vedieť?“

„Je to nevhodné a príliš trúfalé?“ spýtala som sa kontrolne.

„Nie... hmm... bolo to v maturitnom ročníku... s o dva roky staršou babou – vysokoškoláčkou.“

„Bolo to pekné a romantické?“

„Nie. Nebolo to ani príliš pekné a už vôbec nie romantické. Ale celé dve a pol minúty, čo to trvalo, boli celkom fajn,“ zakončil so smiechom, na čom som sa zasmiala i ja. Bola som rada, že sa neostýchal a že mi to povedal. Pre mňa boli témy okolo sexu ešte úplne neznáme, teda samozrejme, niečo som o tom vedela a veľa som mala načítané z tých mojich románov. No to, čo som dnes zažila s Kristofom, bol doposiaľ môj absolútny strop.

„Ty si ale nejaká zvedavá,“ pritúlil sa ku mne a vtisol mi bozk.

„Cítim sa pred tebou trochu trápne, že som ešte úplne neskúsená. Väčšina mojich spolužiačok to už má za sebou,“ priznala som.

„Prečo? Buď rada, že ťa to ešte len čaká. A hlavne – mala by si to zažiť s niekým, kto za to bude stáť, koho budeš naozaj ľúbiť a on teba. Nemusíš sa nikam ponáhľať.“

Súhlasne som prikývla.

Bolo mi s ním tak krásne. Ležali sme vedľa seba a len tak sme na seba hodnú chvíľu hľadeli. Kristof ma potom začal hladiť po ramene a pomaly, kúsok po kúsku, prešiel až k miestu, kde sa končila sukňa šiat. Ukladal mi prsty na stehno, akoby hral na klavíri svoju obľúbenú pieseň.

Dnes sa mala po roku, ktorý strávila na výmennom pobyte v Nemecku, vrátiť moja spolužiačka a najlepšia kamarátka Mary.

Veľmi mi chýbala, hoci sme boli celý rok v kontakte cez Whatsapp a Messenger. Bola som zvedavá na všetko, čo tam zažila, a zároveň som jej toho chcela toľko povedať.

Večer okolo piatej zazvonil domový vrátnik a ja som sa takmer strepala zo schodov, keď som sa ponáhľala otvoriť. Len čo som otvorila dvere, ozval sa hlasný výkrik a Mary mi skočila okolo krku.

„Mary!“ zvýskla som a myslela, že ma zadusí, ako ma stískala.
„Tak rada ťa vidím!“ Oči sa mi naliali slzami.

„Anina, tak veľmi si mi chýbala!“

„Pod', musíš mi všetko porozprávať!“ ťahala som ju k sebe do izby.

„Mary, vitaj! Ako si sa mala?“ privítala ju mama.

„Dobrý deň, teta. Dobre, ďakujem! Ale som rada, že som na-
späť doma.“

Zatvorili sme sa do izby a Mary mi podala plnú darčkovú tašku. Boli v nej dva dievčenské romány v nemeckom jazyku, perá, zápisník, magnetky, šatka na krk a balíček prírodnej kozmetiky.

„Ďakujem ti!“ potešila som sa a objala ju. Na výmenu som jej podala darček, ktorý som mala pripravený ja. Zbehla som do kuchyne po limonádu a malé pohostenie a pokračovali sme v niekoľkohodinovom rozhovore.

Hovorila mi o jej nemeckých nápadníkoch a o chalanovi menom Hans, s ktorým sa nakoniec dala dohromady.

„Nechýba ti?“ spýtala som sa jej. Myslela som na to, ako aj nás s Kristofom bude čakať odlúčenie na dlhé mesiace.

„Chýba, ale čo narobím. Delia nás stovky kilometrov. Nemyslím na budúcnosť, pretože vôbec neviem, či nejakú máme. Snažím sa fungovať v prítomnosti, tešiť sa z každej správy či fotky, ktorú mi pošle.“ Ukázala mi niekoľko ich spoločných fotografií.

„Hmm, fešák. Hodí sa k tebe.“

„Však? Oh, bože, tak mi chýba,“ vzdychla si a ľahla si na zem.
„Chýba mi aj fyzicky. Jeho bozky, dotyky... sex,“ dodala po krátkej odmlke.

Prekvapila ma. „Vy ste spolu spali?“

„Áno, a neľutujem to.“ Opäť sa posadila do tureckého sedu, krátko sa nahla a pošepky dodala: „Sex je veľmi fajn.“

Obe sme sa zachichotali.

„A čo ty, Anina? Nejaký nápadník na obzore alebo stále všetkým dávaš košom a nosíš oddane svoj pás cudnosti?“ štuchla ma do rebier.

„Ha-ha,“ prevrátila som oči. „Nijaký pás nenosím. A aby si vede-

la, tiež mám pár noviniek. S niekým chodím..." pochválila som sa a hanblivo pozrela do zeme.

"Čože? Prečo o tom nič neviem? To mi hovoríš až teraz?" začala sa rozčuľovať.

"Je to čerstvé. Sme spolu asi týždeň."

"No páni! To je super! Kto je to? Len mi nehovor, že ten spotený Julo!" varovne na mňa vystrčila ukazovák.

"Nie, preboha... Je to Kristof."

"Kristof? Aký Kristof?"

"Kristof Franczi," povedala som hrdo.

Zarazene na mňa zostala zízať, krátko sa obzrela okolo seba, akoby bol ešte niekto v miestnosti. "Počkaj, to myslíš vážne? Ten Kristof Franczi?"

"Myslím, že tu už žiadny iný chalan s takým menom nebýva..."

"Panebože!" zvolala. "Myslíš to úplne vážne, že chodíš s mladým Franczim? Ako? Kedy?!"

"Vrátil sa po štúdiách na leto sem do Kúpeľného. Párkrát sme sa stretli a začali sme spolu chodiť," mykla som plecami.

"Ježišikriste, musíš mi všetko povedať! Aký je? Čo všetko ste už spolu robili?! Koľko má vôbec rokov?"

"Psst, nekrič tak," zahriakla som ju so smiechom. Bola tak prekvapená, až pôsobila komicky.

"Je veľmi milý. Páči sa mi. Veľmi sa mi páči. Je to úplne iný typ chalana, ako tí u nás na škole."

"Samozrejme! O koľko je od teba starší?"

"O šesť rokov."

"No páni!" zapišťala a hodila sa mi okolo krku, až ma skoro zhodila. "Ja sa z teba tak teším!" zatlieskala ako malá. "On je úlovok! Vieš koľko báb ho vždy chcelo? Mnohé omdlievali už len z jeho pohľadu, nehovoriac o jeho jebateľnej postave... a ešte je z prachatej rodiny!"

Rehotala som sa na nej. Bola z tejto informácie úplne vykoľajená.

"Spala si s ním?" spýtala sa bez okolov, ale odpoveď poznala.

"Čo myslíš, Mary? Sme spolu niečo vyše týždňa."

„A budeš s ním spať?“

„Ak nám to vydrží do mojej osemnástky, tak potom určite.“

„Oh, takže stále ťa to neprešlo? Stále chceš vydržať so sexom do osemnástky?“

Mykla som plecami.

„Anina a jej zásady. Vie o tom? Že chceš ešte rok čakať?“

„Je to iba jeden rok,“ snažila som sa obhájiť.

„A Kristof je dospelý chlap.“

„Aj tak v septembri odchádza študovať na rok do Ameriky.“

„Ešte raz ti to zopakujem. Kristof je dospelý chlap. Žiadaný chlap. Baby sa mu ponúkajú.“

Zamračila som sa. Takto som nad tým neuvažovala. Verila som mu, keď mi vravel, že je mnou pobláznený a že na mňa musí neustále myslieť. Predstava, že by nehovoril pravdu a že by sa mu naozaj ponúkali iné baby, mi prišla nechutná a bolelo ma z nej pri srdci.

„Čo mám akože urobiť? Mám sa s ním vyspať, len aby so mnou zostal? Celý rok budeme od seba, on v Amerike, ja tu. Ako zabráni to, že sa s ním teraz vyspím tomu, aby sa on nevyspal s niekým tam?“

„Páni, v tvojom presvedčení ťa, Anina, fakt obdivujem. Ale... chápem, že to hovoríš preto, lebo nevieš, aký dokáže byť sex úžasný.“

Hlasno som si vzdychla a zagúľala očami. „Jedna vec je moja zásada a druhá to, čo cítim, keď som s ním. Minule som sa na chvíľu prestala ovládať a on tiež...“

„Panebože! Hovor! Takže ste už predsa niečo stihli? Nejakú erotiku?“ zvedavo sa škerila.

„Nie, žiadnu erotiku. Ale keď na mne ležal, tak som cítila, aký bol tam dole vzrušený,“ pošepkala som.

Mary si tresla do čela. „Bože, Anina, to je normálne. Páčiš sa mu, vzrušuješ ho, čudné by bolo, keby sa mu pri tebe nepostavil.“

Tvár mi pokryl rumenec. Cítila som sa trápne. Naivne. Neskúsene.

„Vie o tom?“ spýtala sa. Nechápavo som na ňu pozrela. „Že chceš počkať do osemnástky.“

„Zatiaľ nie, ale mám v pláne mu to povedať už zajtra. Keď sme sa bavili o prvom milovaní, tak mi povedal, že sa určite nemám kam ponáhľať a mám to zažiť s niekým, s kým sa budeme vzájomne ľubiť.“

„Teda, vy dvaja ste sa tuším fakt hľadali. Zaujímavé... povedala by som, že Franczi si rád užíva, a nie že bude teraz rok držať celi-bát,“ zamyslela sa. „Prajem ti to, Anina. Dúfam, že ťa Kristof nesklame,“ usmiala sa a tuho ma objala.

Kristof

Z kávovaru dopadli do šálky posledné kvapky espressa. Vzal som ju a krátko si usrkol. Cez okno som videl, že Artur práve zaparkoval pred naším domom. Pobral som sa mu otvoriť.

„Nazdar, kámo,“ zatiahol s afektom, keď ma zbadal. Artur bol bývalý spolužiak zo základnej školy. Naše cesty sa síce prechodom na strednú školu na krátko rozdelili, ale stále sme boli v kontakte. Bol to kamarát, ktorý pri vás stojí, aj keď vám je na hovno. Ktorý vám vie byť oporou, aj keď ste stovky kilometrov ďaleko, a s ktorým sa viete rozprávať bez okolkov a bez tajomstiev, pretože mu plne dôverujete.

„Kávu si dám aj ja, dík,“ podišiel automaticky do kuchyne a navolil si na kávovare espresso. Správal sa u nás už ako doma. Sadli sme si za barový pult v kuchyni a chvíľu sme len tak bez slov pili kávu.

„Budúci víkend bude tá akcia *Večer vo vinohradoch*. Pôjdeš tam?“ spýtal sa.

„Ási áno, otec mi to spomínal.“

„Túto akciu mám rád, chodia tam pekné baby,“ pomädlil si ruky. „Inak, si doma už viac ako mesiac a ešte stále sme neboli nikde žúrovať. Popozerať sporo odeté dievčatá niekam na jazerá, zbalit' ich, užiť si s nimi, čo?“ tľapol ma po pleci.

„Tentokrát túto aktivitu veľmi rád vynechám,“ priznal som.

„Ako to myslíš?“

„Ja už dievča mám,“ objasnil som mu.

„Počkaj, ako že máš? Kedy? Koho?“

„Aninu. Aninu Kolawskú,“ upresnil som.

„Žartuješ? Tú Aninu? Dcéru vašich známych? Tú modrookú blondínku?“

„Presne tú,“ prikývol som hrdo a odpil som si z vody.

Zarehotal sa: „Zachcelo sa ti mladé mäsko... Koľko má rokov?“

„Bude mať sedemnášť.“

Opäť za zachechtal: „Rozdávaš si to so šestnástkou?“

Nad touto jeho otázkou som sa zamračil. „S nikým si nič nerozdávam,“ povedal som úplne vážne.

Začudovane na mňa pozrel.

„Chodíme spolu. Netvár sa tak, prosím ťa.“

„Takže si oficiálne vo vzťahu s tamtou mladou žabkou?“

Prikývol som.

„Čo ti to napadlo? Veď za pár týždňov odchádzaš na rok preč. Až do New Yorku!“

„Viem,“ pretrel som si oči. Sám som s tým bojoval. Stále som mal miestami nedobry pocit, že som sa dal dokopy s Aninou a na rok sa budeme musieť rozlúčiť. Nešlo mi o seba, ale o ňu. Nechcel som jej ublížiť, to, čo som k nej začínal cítiť, ma úplne miatlo.

Artur na mňa chvíľu hľadel a prestal sa vyškierať. Konečne zvažnel. „Ale spíš s ňou, nie?“

„Je to pre teba tak dôležitá informácia?“

„Áno. A pre každého chlapa je to veľmi dôležitá vec.“

„Nespíme spolu, jasné? Má šestnásť a... Anina chce vydržať až do osemnástky,“ prezradil som mu jej prianie – a okamžite som to oluťoval, pretože vyprskol od smiechu.

„Šibe ti? To myslíš úplne vážne? Čo spolu budete celý rok robiť? Čítať si básničky, prechádzať sa po parku za ručičky, pozeráť si do očí? Vlastne ja som zabudol!“ zvolal teatrálny a pokračoval: „Ty ideš na školu do Ameriky! Budeš tisíce míľ od Panny-Aniny a tam budeš mať k dispozícii neobmedzené sexuálne možnosti v podobe krásnych báb zo svojho kampusu!“

„Si idiot,“ osopil som sa na neho. Pravda sa mi ťažko počúvala.

„Ešte raz sa ťa pýtam, Kristof, na čo si do toho išiel, keď na tebe vidím, že to teraz ľutuješ?“

„Neľutujem, jasné? Ja Aninu chcem! Úplne mi opantala myseľ. Nonstop na ňu musím myslieť. A šťve ma, že nás čaká na toľko mesiacov odlúčenie. Z tej predstavy mi zvierá žalúdok. Som ňou ako posadnutý,“ priznal som zničene.

„Takto som ťa ešte o žiadnej babe nepočul rozprávať,“ povedal s úplne vážnou tvárou.

„So žiadnou inou som necítil to, čo cítim, keď som s ňou.“

„Ty si sa do nej zabuchol,“ skonštatoval.

„Asi áno,“ prikývol som.

„No starec, ja ti to samozrejme prajem, len si to neviem dobre predstaviť. Podľa mňa to nebolo celkom správne načasovanie.“

„Niektoré veci sa napláňovať nedajú.“ *Láska už vôbec nie. Načasovanie v láske nefunguje. Láska nepozná čas.*

Anina

„Ako si sa včera mala, srdiečko?“ spýtal sa Kristof, keď sme sa stretli. Prišiel po mňa peši a spolu sme kráčali k nemu domov.

„Mala som sa dobre, no chýbal si mi.“

„Ty mne tiež,“ dal mi pusku do vlasov.

Kráčali sme cez park. Oproti nám išla akási mladá žena, a keď prechádzala okolo, takmer na nás nechala oči. Obzrela som sa za ňou a všimla som si, že aj ona sa ešte raz otočila.

„Takmer jej oči vypadli, však?“ zahlásil pobavene.

„Poznal si ju?“

„Nie, a ty?“

„Iba z videnia. Myslím, že sa jej páčiš – rovnako ako mnohým ženám v tomto meste.“

„Hmm, tak to majú smolu,“ odzbrojujúco sa usmial a objal ma okolo ramien. A ja som lietala na svojom obláčiku každým dňom vyššie a vyššie.

Zakrátko sme prišli ku Kristofovi domov. Vo vstupnej hale sme stretli jeho otca.

„Anina, vitaj u nás!“ privítal ma s úsmevom.

„Dobrý deň, ďakujem,“ úsmev som mu opätovala.

„Dáme si niečo na pitie?“ spýtal sa Kristof.

„Rada,“ prikývla som a odviezol ma do kuchyne. Nalial nám obom citrónovú limonádu, vzal ma za ruku a viedol ma na poschodie do svojej izby. Franciovci bývali v Kúpeľnom na mieste, ktoré sa nazývalo Vřšky. Bol odtiaľ krásny výhľad na okolie. Nežili v nejakom obyčajnom dome. Bola to viac ako storočná, krásne zrekonštruovaná vila s obrovskými priestormi, vysokými stropmi, zariadená starožitným nábytkom. Franciovci boli známi zberatelia starožitností. Vyznali sa v nich. Dokonca aj Kristof. Otec ho k tomu viedol už od mlada. Kristofa zaujímali aj starožitné šperky a okrem toho sa vyznal aj v kameňoch. Minule mi prezradil, že keby jeho otec nenaliehal, aby išiel študovať manažment, určite by si vybral geológiu.

Viedol ma cez dlhú chodbu plnú starých obrazov, na konci ktorej sa nachádzala jeho izba. V tomto dome som bola už niekoľkokrát, pretože naše rodiny sa zvykli sem-tam navštevovať, ale u Kristofa v izbe som ešte nebola. Okamžite mi do oka padla obrovská posteľ z masívneho dreva v koloniálnom štýle, s vyrezávaným čelom. Pri okne mal umiestnený písací stôl v rovnakej farbe dreva ako posteľ, s čiernym koženým kreslom. Limonádu postavil na stôl.

„Je v poriadku, že sme tu?“ spýtala som sa neisto. „Ani ja, ani Nadia si pánske návštevy domov vodiť nesmieme.“

„Tak pri tebe tomu rozumiem, nie si ešte plnoletá, ale Nadia má už takmer dvadsať,“ začudoval sa.

„Naši nás, čo sa týka chlapcov, držia dosť skrátka. Teda hlavne mama,“ mykla som plecami.

„Keby ťa od malička nepoznala, pochybujem, že by mi dovolila chodiť s o šesť rokov starším chalanom.“

„Tak to mám šťastie, že ma pozná,“ usmial sa tým svojím neodolateľným úsmevom, naklonil sa ku mne a pobožkal ma. „Veľmi

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Láska nepozná čas.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.